τῆς Σύναξης, αὐτῆς καθεαυτῆς, δηλαδὴ τοῦ Ἐπισκόπου ἀνάμεσα στὰ πνευματικά του τέκνα καὶ περιμένουμε καὶ κάτι ἄλλο νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ αὐτόν.

Ἀναλαμβάνοντας, λοπόν, τὸ ἄροτρο τοῦ τοπικοῦ γεωργίου, κατανοῶ, ὅτι κάποιοι, ἴσως ἀναμένετε νὰ ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀπὸ τὸν ἐπιβατήριο λεγόμενο λόγο, κάποιες συγκεκριμένες ἐξαγγελίες καὶ δηλώσεις ἀναφορικὰ μὲ τὸ πῶς θὰ πορευθῶ ὡς ἐπίσκοπος, καὶ τὶ συγκεκριμένα σχέδια ἢ ἔργα σκοπεύω νὰ ἀναπτύξω.

Καὶ συχνὰ ἡ λεγόμενη κοινὴ γνώμη, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ Δυτικὸ χρησιμοθηρικὸ πνεῦμα ἀπαιτεῖ κοινωνικὸ ἢ ἄλλο ἔργο καὶ κρίνει ἕναν ἐπίσκοπο μὲ κριτήρια κοινωνιολογικὰ καὶ κοσμικά. Μὲ βάση ὄχι τὶ εἶναι, τὶ σημαίνει ἕνας ἐπίσκοπος, ἀλλὰ μὲ βάση τὶ θὰ κάνει.

Καὶ ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ὁρισμένα πράγματα δευτερευόντως ἤδη ἔχω σκεφθεῖ, καὶ θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὰ εἰπῶ καὶ νὰ τὰ ἐξαγγείλω. Καὶ στὴν πορεία τοῦ χρόνου, κάποια ἀπὸ αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ ὑλοποιηθοῦν καὶ ἄλλα ὄχι καὶ ἀναλόγως νὰ ἐπαινεθῶ ἢ νὰ κατακριθῶ γιὰ ὑποσχέσεις τὶς ὁποῖες ἀθέτησα ἢ δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσω.

Ἀλλά, φρονῶ ταπεινὰ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ζητούμενο δὲν εἶναι τόσο νὰ σᾶς πῶ τὶ θὰ κάνω, ὅσο νὰ σᾶς πῶ γιατὶ εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ ἐνθρόνισή μου σήμερα ὡς Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς εἶναι μία ἀφορμὴ νὰ σκεφθοῦμε ὅλοι μας, κυρίως ἡ ταπεινότητά μου καὶ ἐσεῖς οἱ πιστοὶ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας στοὺς ὁποίους αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔχω τὴν εὐλογία νὰ ἀπευθύνομαι, ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς, μὲ βάση τὴν διδασκαλία Ἐκκλησίας, τὸν ρόλο καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν μακρηγορῶ, τὴν ἀπάντηση στὴν ἐρώτηση γιὰ ποιὸ λόγο εἶμαι ἐδῶ, τὴν ἔχει δώσει ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος, ὅταν λέγει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶναι «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Δηλαδή, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, εἶμαι ἐδῶ ἀπεσταλμένος γιὰ νὰ ὑπενθυμίζω μυστηριακὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου ἔγκειται στὴν σχέση του καὶ στὴν ἀναφορά του στὸν Χριστό. Ἡ κύρια ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι, γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, νὰ παραπέμπει στὸν τρόπο ὕπαρξης καὶ ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἑπομένως, ἂν προσδιορίσουμε τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ τρόπου ὕπαρξης τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχουμε προσεγγίσει τὸ περιεχόμενο τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Λειτουργήματος, μὲ δεδομένο ὅτι τὸ νὰ μιλήσει κανεὶς περὶ Χριστοῦ δὲν εἶναι εὔκολο καὶ ἁπλὸ καὶ μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο.

Δέν εἶναι τυχαῖο πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα «τίνα με λέγουσι οἱ ἄνθρωποι εἶναι;» Ποιός νομίζετε ὅτι εἶμαι; Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μία, «Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος».

Ἑπομένως, ὁ Χριστὸς προσδιορίζεται σὲ σχέση καὶ ἀναφορὰ μὲ ἕνα ἄλλο πρόσωπο τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα. «Κάθε πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι μία ἰδιαίτερη ταυτότητα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν νοεῖται μεμονωμένη, ἀλλὰ μόνο σὲ σχέση μὲ κάποιο ἄλλο πρόσωπο στὸ ὁποῖο καὶ παραπέμπει». Ὁ Πατὴρ εἶναι ἀδιανόητος χωρὶς τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἡ ταυτότητα τοῦ Υἱοῦ δὲν πηγάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτό Του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τήν ἑνότητά Του μὲ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος στὰ ὁποῖα καὶ παραπέμπει.

Οἱ Πατέρες ἑρμήνευσαν τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, μὲ βάση τὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ ὄντα κατανοοῦνται μόνο σὲ σχέση μὲ κάτι ἄλλο. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς Θεολογίας περὶ προσώπου. Τὰ ὄντα «ἀντλοῦν τὴν ταυτότητά τους ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παραπέμπουν». Ἡ λέξη πρόσωπο ἔλαβε ὀντολογική, ἀπόλυτη ἀξία, σὲ

Ἐπιβατήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονος

14 Μαρτίου 2013

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ καὶ φίλοι, πιστὰ παιδιὰ τῆς κατὰ Μαρώνειαν καὶ Κομοτηνὴν Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας,

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν.

Τὸ ἄμετρο ἔλεος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μὲ ἀξίωσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐκλεγῶ μὲ τὶς τίμιες ψήφους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ χειροτονηθῶ ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παροικεῖ στὴν ἐπαρχία τῆς Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς.

Τὸ ἀνεξιχνίαστο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐπέτρεψε νὰ ἀνέλθω πρὶν ἀπὸ ὀλίγον τὶς βαθμίδες αὐτῆς τῆς ἐπισκοπικῆς Καθέδρας καὶ νὰ εὑρίσκομαι πλέον περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὰ «παιδία ἃ μοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός». Τί ἄλλο πέρα ἀπὸ αὐτὸ ἄραγε εἶναι πιὸ σημαντικό;

Καὶ ὅμως, οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὅταν ἕνας ἐπίσκοπος ἀναλαμβάνει τὸ ἄροτρο μίας Ἐκκλησίας ὡς νὰ μὴν ἀρκούμαστε στὴν σημασία καὶ τὴν δυναμικὴ αὐτῆς

τῆς ὑπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Ἀρχαγγελιωτίσσης, τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, οὗ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν Εὕρεσιν τῆς Τιμίας αὐτοῦ κεφαλῆς ἑορτάζομεν, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰαματικοῦ Παντελεήμονος, τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Θεοφάνους ἐπισκόπου Περιθεωρίου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης, τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, τῆς καὶ Πολιούχου τῆς κληρωθείσης μοι ἐπαρχίας, τῶν Ἁγίων τῶν ἐν Παπικίῳ ὄρει ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει λαμπράντων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ὅλους ἐμᾶς τὰ πνευματικά Σας τέκνα τὸ καύχημά μας, ἡ ἀπαντοχὴ καὶ ἡ βακτηρία στὴ ζωή μας. Σὲ Σᾶς βλέπουμε, μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του, τὸ ἱερότερο πρόσωπο στὴ ζωὴ καὶ τὴ διακονία μας.

Περαίνοντας, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἀναφωνῶ τὸ «νῦν ἤγγικεν ἡ ὥρα»· προσπίπτω παρὰ τοὺς πόδας Κυρίου καὶ κλίνω τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν Ὑμῶν γιὰ νὰ λάβω ἀπὸ τὰ χέρια Σας τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης βαθμό, πρεσβείαις

1 Ματθ. 24, 45. Βλ καὶ Λουκ. 12, 42
2 Ματθ. 24, 50
3 Ἰγνατίου Θεοφόρου, *Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, V,1*
4 Ἰγνατίου Θεοφόρου, *Ἐπιστολὴ πρὸς Σμυρναίους, VIII, 2*
5 Πρβλ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι, Δ΄ 1*
6 *Διακονία*, ἔτος 7, τ. 50, Ἀπρ.-Μάιος-Ἰούν. 2008, σ. 23
7 Ματθ. 28,20
8 Ματθ. 28,20
9 Ἰω. 19,35

«μαθητεύσουν πάντα τὰ ἔθνη»: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»[8]. Μὲ παρηγορεῖ ὅτι θὰ εἶσθε στὸ πλάι μου συμπαραστάτης, Σεβασμιώτατε. Αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν ὀφείλω ἀποκλειστικὰ σὲ Σᾶς. Χωρὶς τὴ μαθητεία κοντά Σας δὲν θὰ γνώριζα ποῦ πορεύομαι, δὲν θὰ πορευόμουν κἄν. Οἱ λόγοι ποὺ Σᾶς ἀπευθύνω, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, εἶναι καρπὸς βιώματος, προσωπικῆς «θεωρίας». Μαρτυρεῖ τὴν ὥρα τούτη ὁ ἑωρακώς, «καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστιν ἡ μαρτυρία»[9].

Θέλω νὰ Σᾶς καταθέσω, Σεβασμιώτατε, ὅτι γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς μου ἱερομονάχους Σωφρόνιο, Ἰωακείμ, Θεολόγο, Βαρνάβα, Ἄνθιμο, Ἀντώνιο, Θεοχάρη, Βησσαρίωνα, ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιωτίσσης, ἀλλὰ καὶ τὸν μακαριστὸ π. Πολύκαρπο, ποὺ τόσο νωρὶς ἔφυγε γιὰ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, εἶστε γιὰ

Τούτη τὴν ἱερὴ στιγμὴ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω τὸν λαὸ τῆς Ξάνθης, τὸν ἐργαζόμενο τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης. Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσοι, νέοι καὶ ὥριμοι, ἐμπιστεύθηκαν τὸ πετραχήλι μου καὶ λειτουργήσαμε μαζὶ τὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς Θείας Ἐξομολογήσεως. Τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἑκάστου εἶναι χαραγμένο γιὰ πάντα στὴν ψυχή μου.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν συνεφημέριό μου στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας, π. Κωνσταντῖνο Ψαρόπουλο. Στὸ πρόσωπό του εὐχαριστῶ καὶ ὅλους τοὺς ἱερεῖς, ποὺ ὑπηρέτησαν στὸν ἴδιο Ναό, τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια καὶ τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. Θεωρῶ ὅτι ὅλοι μαζὶ ἐργαστήκαμε γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε πέτρα τὴν πέτρα αὐτὸν τὸν περικαλῆ Ναό, τὸ κόσμημα τῆς πόλεώς μας.

Αἰσθάνομαι, ὅμως, ἰδιαίτερα ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφερθῶ στοὺς κατὰ φύση καὶ πνεῦμα γεννήτορές μου, αὐτοὺς ποὺ σημάδεψαν τὴν πορεία μου κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του.

Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλους στρέφω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μου στοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς μου, Πέτρο καὶ Θωμαή, ἀνθρώπους ἁπλούς, πιστούς, φιλήσυχους, εἰλικρινεῖς, ἐργατικούς, ἐντίμους βιοπαλαιστές, ποὺ μόχθησαν νὰ μεγαλώσουν ἐμένα καὶ τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφό μου Ἰωάννη μέσα στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Αὐτοὶ μᾶς καλλιέργησαν τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό, τὸ συνάνθρωπο, τοὺς φίλους καὶ ἐνέσπειραν μέσα μας τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο.

Εὐχαριστῶ τοὺς καθηγητές μου στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῶν προπτυχιακῶν καὶ μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν ἐπιμελήθηκαν μετ' ἐπιστήμης, ὄχι μόνον τὴν κατ' ἄνθρωπον γνώση, ἀλλὰ κυρίως τὴν κατὰ Θεὸν καλλιέργεια τῶν φοιτητῶν τους.

Τελευταῖο ἀναφέρω τὸν ἔχοντα τὴν πρωτοκαθεδρία στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μου, αὐτὸν ποὺ δὲ θὰ πάψω ποτὲ νὰ εὐγνωμονῶ, τὸν κατὰ πνεῦμα γεννήτορά μου, τὸν πνευματικό μου πατέρα, τὸν γέροντά μου Μητροπολίτη Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονα. Ἂς μὴ φανεῖ ἀνοίκιο, Σεβασμιώτατε, νὰ παραφράσω τὸν Ὑμνωδὸ γιὰ νὰ ἐκφραστῶ γιὰ Σᾶς: «ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδάς, ἂν προσφέρω σοι γέροντα, οὐδὲν τελῶ ἄξιον, ὧν δέδωκάς μοι»[7].

Σεῖς, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ξάνθης, κατευθύνατε τὰ βήματά μου πρὸς τὴν Ἐκκλησία, μὲ χειροτονήσατε, μὲ πήρατε κοντά Σας νεαρὸ κληρικό, μὲ βάλατε συνδαιτημόνα στὴν τράπεζά Σας, μὲ δεχθήκατε ὑποτακτικὸ στὸ ἀσκηταριό Σας. Μείναμε μαζὶ δεκαεπτὰ χρόνια· συνεργαστήκαμε μαζὶ ὑποδειγματικὰ στὰ διοικητικὰ θέματα τῆς Μητροπόλεως. Στὰ πνευματικά, ὅμως, πάντα θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου μὲ καμάρι ὑποτακτικό Σας. Πάντοτε ἔβλεπα –καὶ ἔτσι θὰ συνεχίσω– στὸ πρόσωπό Σας τὸ ἀξιομίμητο πρότυπο. Πάντοτε ἔβλεπα τὴ σοφία τῶν λόγων νὰ συμβαδίζει ἁρμονικὰ μὲ τὴν πιστότητα τῶν ἔργων. Πάντοτε θὰ θυμᾶμαι τὴ διάκρισή Σας, τὴν ἀθόρυβη ἀλλὰ οὐσιαστικὴ παρουσία Σας. Προσευχητικός, πραΐς, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα μαχητής, ἥσυχος ἀλλὰ καὶ δυναμικός. Πάντοτε μοῦ μιλούσατε μὲ τὴ σιωπή Σας καὶ τὴ βαρύτητα τοῦ βλέμματός Σας· αὐτὴ ἡ σιωπὴ ἄγγιζε τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου. Εἰλικρινὰ θὰ μοῦ λείψει καὶ ἡ σχέση μαθητείας κοντά Σας καὶ ἡ συνεργασία Σας. Τὸ μόνο ποὺ μὲ παρηγορεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἀποχωρισμὸ εἶναι ἡ γεωγραφικὴ ἐγγύτητα τῶν Μητροπόλεων Ξάνθης καὶ Μαρωνείας, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀναστημένου Κυρίου πρὸς τοὺς ἕνδεκα μαθητὲς στὴν Γαλιλαία, ὅταν τοὺς ἔστελνε νὰ

προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς, ἀναδέχομαι τὴ νέα μου πατρίδα, τὴν ἐπισκοπή μου καὶ τὸ λαό της, παύω πλέον νὰ ζῶ ἰδιωτικά. Θὰ ζῶ ἀπὸ τοῦδε διὰ αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαό. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπευθύνω τὴν ὥρα αὐτὴ μήνυμα πρὸς ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς νὰ ἀγωνιστοῦμε μαζὶ νὰ ζοῦμε ἐν ἀγάπῃ τὸ πρότυπο καὶ τὸ παράδειγμα τῆς συνύπαρξης.

Τὴν ὥρα τούτη, Μακαριώτατε καὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, προσεγγίζοντας τὸ ὑπερῷον τῆς Σιών, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀποδώσω τὶς ἐλάχιστες εὐχαριστίες πρὸς ὅλους, ὅσοι συνέβαλαν στὴ μέχρι τώρα πορεία μου, ἀρχίζοντας ἀπὸ Ἐσᾶς, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε.

Σεῖς, Μακαριώτατε εἶστε ὁ σταθερὸς οἰακοστρόφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐπιδέξιος πηδαλιοῦχος τοῦ σκάφους της, ποὺ ἡμέρας καὶ νυκτὸς δαπανᾶσθε στὴν πνευματικὴ ἀλλὰ καὶ ὑλικὴ προσφορὰ πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Σεῖς μὲ τὸν λόγο Σας καὶ τὸ παράδειγμά Σας ἀναπαύετε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων στὶς δύσκολες ὧρες ποὺ ζεῖ ἡ Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου εἴσθε κατευθυντήριος νοῦς καὶ ἀκάματος ἐπόπτης, προστρέχετε στὶς ὑλικές τους ἀνάγκες. Σᾶς εὐχαριστῶ, Μακαριώτατε, ποὺ τὴν ἱερὴ τούτη ὥρα μὲ τιμᾶτε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη Σας. Παρακαλῶ τὸν Ὕψιστο Θεὸ νὰ Σᾶς ἐνισχύει καὶ νὰ Σᾶς στηρίζει ὑγειαίνοντα ἐπὶ ἔτη πολλὰ στὴν Ἀρχιεπισκοπικὴ Σας διακονία.

Εὐχαριστίες καὶ χάριτες ὀφείλω σὲ Σᾶς, Σεβαστοὶ Ἱεράρχες, ποὺ συγκροτεῖτε τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιατὶ στηρίξατε τὴν ὑποψηφιότητά μου καὶ ἀναλάβατε τὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη τῆς ἐκλογῆς μου στὸν θρόνο τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς ὡς διαδόχου τοῦ μακαριστοῦ καὶ ἀξίου ἱεράρχου της κυροῦ Δαμασκηνοῦ. Μὴ μὲ ἐγκαταλείψετε, σεβαστοὶ Πατέρες· ζητῶ τὶς προσευχές Σας καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν παρρησία Σας ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ νὰ μὲ ἐνισχύει καθημερινὰ στὸ ὑπὲρ τὴν ἀξία μου ἔργο ποὺ μὲ καλεῖτε.

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ὥρα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνεργαστήκαμε γιὰ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ μοιραστήκαμε μαζὶ ὡραῖες καὶ δύσκολες στιγμές, χαρὲς καὶ ἀγωνίες. Εἶναι οἱ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Ξάνθης· ἀγαθοὶ καὶ ἄξιοι ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, συνοδοιπόροι καὶ συμπαραστάτες στὴ δεκαεπτάχρονη ἱερατική μου πορεία. Εἶναι οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κληρικοί, λαϊκοί, ἐπιστημονικοὶ συνεργάτες, στὴν κυριολεξία ἀφανεῖς ἥρωες. Τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμπαράστασή τους στὸ ἔργο μας, γιὰ τὴν ἄριστη συνεργασία τους μαζί μας. Εἶναι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια καὶ τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Μητροπόλεώς μας.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Νομοῦ, τοῦ Δήμου Ξάνθης καὶ τῶν περιφερειακῶν Δήμων. Πάντοτε προσέγγιζαν τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Μητροπόλεώς μας μὲ λεπτότητα καὶ ἐπιδεξιότητα. Πάντοτε διέκρινα στὰ πρόσωπά τους τὴν εὐγένεια καὶ τὸν σεβασμό τους πρὸς τὸ γέροντά μου, Μητροπολίτη Ξάνθης. Ἡ ἄριστη συνεργασία μαζί τους εἶναι γιὰ μένα ἐφαλτήριο γιὰ νὰ ἀγωνιστῶ γιὰ τὴν ἴδια συνεργασία στὴ νέα μου διακονία.

Εὐχαριστῶ τὴ νεότητα τῆς Μητροπόλεώς μας. Ὡς ὑπεύθυνος τῶν κατασκηνώσεων τῆς Μητροπόλεώς μας, παρακολούθησα τὴν πορεία της τὰ τελευταία δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ κοντά. Αἰσθάνομαι εὐγνώμων γιὰ τὰ ὅσα διδάχτηκα κοντά τους τὰ καλοκαίρια ποὺ περάσαμε μαζὶ στὴν «Ὑψηλόχαρη τοῦ Νέστου», ἔτσι τὴ λένε τὰ παιδιὰ στὴν κατασκήνωση, στὰ βουνὰ τῆς Ξάνθης. Τοὺς εὐχαριστῶ γιατὶ τούτη τὴν ὥρα βρίσκονται δίπλα μου.

ἡ ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴ Μητέρα Ἐκκλησία καὶ ἐκζητῶ τὴν εὐλογία τοῦ, ἀνὰ τὴν οἰκουμένη, «πρώτου τῇ τάξει καὶ τιμῇ» Ἐπισκόπου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Πορεύομαι πρὸς τὴ Μητρόπολη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς, τὴν ἱστορικὴ Μητρόπολη, ποὺ κοσμεῖται ἀπὸ τὸ Παπίκιον Ὄρος τῶν «πλείστων σεμνείων καὶ φροντιστηρίων», τὴν πάλαι ποτὲ μοναστικὴ πολιτεία τῆς Θράκης μας. Μπορεῖ οἱ ἱστορικὲς συγκυρίες νὰ μὴν ἐπέτρεψαν νὰ στέφει καὶ νὰ περιφρουρεῖ καὶ σήμερα τὴ Θράκη μας, ὡστόσο ἡ παράδοση τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας τῶν μοναστῶν καὶ τῶν ἀσκητῶν της συνεχίζεται στὸ παρὸν ἀπὸ τὸ γειτονικό μας Ἅγιον Ὄρος, αὐτὴ τὴν ἁγιώνυμη μοναστικὴ πολιτεία τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας τὴν παροῦσα στιγμὴ νὰ καταθέσω τὸ σεβασμό μου στὴν Ἱερὰ Κοινότητα καὶ ὅλους τοὺς Καθηγουμένους τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἐνασκουμένους στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας. Καταθέτω τὸ σεβασμό μου στὸν καλὸν τοῦ μοναχισμοῦ ἀγώνα τους καὶ προσβλέπω στὶς προσευχές τους γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ δύσκολου καὶ εὐθυνοφόρου ἔργου ποὺ ἀναλαμβάνω.

Πορεύομαι πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσάνθου Φιλιππίδη, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ «ΟΧΙ», τοῦ συμβόλου τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Αὐτὴ θὰ εἶναι πιὰ καὶ ἡ δική μου πατρίδα, ὁ τόπος μου. Μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς

πεῖ κληρικός. Ἀπὸ τὸ παράδειγμά του ἔμαθα ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι διακονία. Αὐτὸς πρῶτος μᾶς ἔδειξε ὡς ἐπίσκοπος τὸ παράδειγμα τῆς διακονίας στὴν πράξη. Ὡς πρῶτος τῇ τάξει διακόνησε τοὺς κληρικούς του, γιὰ νὰ διακονήσουν ὅλοι μαζὶ τὸν λαό.

Ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθα καὶ τὰ μυστικὰ τῆς τοπικῆς κοινωνίας, τῆς κοινωνίας τῆς Θράκης μας. Κοντά του ἔμαθα τὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ ζοῦμε στὴ Θράκη: μιὰ κοινωνία ποὺ διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ ἄλλες περιοχές, στὶς ὁποῖες ἡ πολιτισμικὴ ὁμοιομορφία θεωρεῖται δεδομένη. Ἡ πολυπολιτισμικότητα εἶναι ἡ ὀμορφιὰ καὶ ὁ πλοῦτος τῆς Θράκης μας.

Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Θράκης εἶναι ὄμορφη γιὰ τὴ διαφορετικότητά της. Καὶ ἡ διαφορετικότητα εἶναι εὐλογία, ὅταν δὲν στηρίζεται στὴν ἀνοχή, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλληλοπεριχώρηση. Ἀνατρέχω στὸν λόγο ποὺ ἐκφώνησε σὲ ἐκδήλωση ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στὶς Βρυξέλλες, τὸ 2008, ὅταν κλήθηκε νὰ παρουσιάσει τὸν τόμο ποὺ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολή μας ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴ Μουφτεία Ξάνθης ἐξέδωκε γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ Μνημεῖα τοῦ Νομοῦ μας, Χριστιανικὰ καὶ Μουσουλμανικά: «Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἐφαρμοσμένη ἀγάπη κατὰ τὴν Ὀρθόδοξη διδασκαλία ἀποτελεῖ ἀπόδειξη τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης. Θὰ ἤθελα στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ κάνω μιὰ ἀπαραίτητη διασάφηση, προκειμένου νὰ καταδειχθεῖ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὅρου ‘ἀγάπη’ καὶ τοῦ ὅρου ‘ἀνεκτικότητα’, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει κυριαρχήσει στὸ λεξιλόγιό μας ὅταν ὁμιλοῦμε γιὰ πολυ-πολιτισμικότητα. Ὁ ὅρος ‘ἀγάπη’, κατὰ πολὺ εὐρύτερος τοῦ ὅρου ‘ἀνεκτικότητα’, ἐμπεριέχει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν καὶ φωτιστὴ τῆς Εὐρώπης Παῦλο ἡ ἀγάπη ‘πάντα στέγει’. Ἀντίθετα ὁ ὅρος ‘ἀνεκτικότης’, καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται προσφυὴς καὶ δόκιμος, ἐγκρύπτει μιὰ ἀσυνείδητη αἴσθηση ὑπεροχῆς ἔναντι τοῦ ἄλλου, τὸν ὁποῖο ἁπλῶς ‘ἀνεχόμεθα’ νὰ ὑπάρχει δίπλα μας»[6].

Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις καὶ μὲ ἀφετηρία τὴν Ξάνθη πορεύομαι πρὸς τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς, ὅπου ἐπίσης συμβιώνουν Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι. Σᾶς ὑπόσχομαι, Μακαριώτατε, ὅτι θὰ ἀκολουθήσω κατὰ πόδας τὰ βήματα τοῦ γέροντά μου. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον ἐκλογή μου ὀφείλεται ἐν πολλοῖς στὴ μαθητεία μου κοντά του. Ἐπειδὴ αὐτὸς πέτυχε στὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ Χριστιανοὺς καὶ Μουσουλμάνους, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐμπιστεύεται σήμερα τὴν ἐλαχιστότητά μου, τὸ μαθητή του, νὰ δοκιμάσω τὸ δύσβατο δρόμο τῆς ἀπροϋπόθετης ἀγάπης καὶ τῆς διακονίας. Αὐτὸ θέλει ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὸ ζητᾶ ὁ πιστὸς λαὸς τῆς Ροδόπης.

Πορεύομαι πρὸς μιὰ Μητρόπολη τοῦ πνευματικοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Στρέφω μὲ δέος «νοῦν, ὄμματα καὶ διάνοιαν» στὸ ἱερὸ κέντρο τῆς σταυρωμένης Ρωμηοσύνης. Τὸ μαρτυρικὸ Φανάρι. Ἐκεῖ, ὅπου διαλάμπει πάναγνο τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Γένους τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐκεῖ, ὅπου δυναμικὰ παραδοσιαρχοῦνται τὰ θέσμια καὶ ἡ θεολογία τῆς ἀγάπης καὶ ἑνότητος συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων καὶ ἱδρυτοῦ τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, Ἀνδρέου, ἕως τοῦ σημερινοῦ παναξίου διαδόχου Αὐτοῦ, τοῦ Παναγιωτάτου Δεσπότου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Τούτη τὴν ἐπίσημη στιγμὴ ἐκφράζω στεντορίως τὴν ἀπαρασάλευτη πνευματικὴ υἱϊκὴ σχέση, τόσον τῆς ἐλαχιστότητός μου ὅσον καὶ τοῦ πληρώματος τῆς θεοφιλοῦς Ἐπαρχίας, τὴν ὁποῖα μοῦ ἐμπιστεύεται

τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸν Θεοφόρο Ἰγνάτιο, γράφοντα πρὸς Ἐφεσίους, ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ ἡ ὑπακοή της εἰς Αὐτὸν εἶναι εἰκὼν τῆς ἑνότητος πρὸς τὸν Χριστό: «Εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν μικρῷ χρόνῳ τοιαύτην συνήθειαν ἔσχον πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν, ...πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς μακαρίζω, τοὺς ἐγκεκραμένους αὐτῷ ὡς ἡ Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρί, ἵνα πάντα ἐν ἑνότητι σύμφωνα ᾖ»[3]. Καὶ πάλι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Θεοφόρου πατρός, γράφοντος πρὸς Σμυρναίους: «Ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω· ὥσπερ ὅπου ἂν ᾖ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία»[4].

Τὴν ὥρα τούτη, Μακαριώτατε, ἐμφαίνεται ἡ μεγάλη καὶ ἀναντίστοιχή μου σπουδὴ καὶ φιλευσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμένα. Παρακαλῶ καὶ δέομαι πρὸς τὸν Κύριο, «ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τιμηθείς»[5], νὰ μὲ ὁδηγήσει σὲ συναίσθηση τῆς προσωπικῆς μου ἀνεπαρκείας ἔναντι τῆς διακονίας στὴν ὁποία καλοῦμαι.

Ἀποδέχομαι σήμερα, Μακαριώτατε Δέσποτα, τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ ὁ Κύριος δίνει στὴν ἐλαχιστότητά μου· τὴν ἀποδέχομαι, ὄχι μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι μπορῶ νὰ σταθῶ ἄξιος στὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσφέρω ὅλες μου τὶς δυνάμεις στὸν λαὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς νέας μου πατρίδας.

Ἀπὸ ποῦ ἀντλῶ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα; Προέρχομαι ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ξάνθης, ὅπου χειροτονήθηκα ἱερέας καὶ ὑπηρέτησα ἐπὶ δεκαεπταετία τὸ Ἱερὸ Θυσιαστήριο, ἀλλὰ καὶ τὴ διοίκηση τῆς Μητροπόλεως. Κοντὰ στὸ γέροντά μου, Μητροπολίτη Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Παντελεήμονα, θήτευσα καὶ διδάχτηκα. Τὰ ὅποια πνευματικά μου ἐφόδια καὶ τὶς ὅποιες ἐμπειρίες γύρω ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας διαθέτω, τὰ ὀφείλω ἀποκλειστικὰ σὲ αὐτόν. Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα τὸ μεῖζον: ὅτι ὑπάρχω στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ζῶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ αὐτὸν διδάχθηκα τὶ θὰ πεῖ μοναχός, τὶ θὰ

σταυρωθέντα, ταφέντα καὶ ἀναστάντα» Κύριο, νὰ πλημμυρίσει τὴν ὕπαρξή μου μὲ αὐτὴν τὴν ἀρετή, χάριν τῆς ὁποίας καὶ διὰ τῆς ὁποίας πρέπει διαρκῶς νὰ ἀποδεικνύω, ὅτι βρίσκομαι σὲ ἀδιάπτωτη ἑνότητα μαζί Του καὶ μὲ τοὺς «ἐλαχίστους ἀδελφούς» Του. Τὴν ἀγάπη. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ».

Ἡ ἀγάπη καθιστᾶ τὸν Ἐπίσκοπο ἐπιστάτη τῆς περιουσίας τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ ἐγγυᾶται τὴν ἑνότητα, τὴν καθολικότητα καὶ τὴν παροχὴ τῆς χάριτος. Εἶναι ὁ δοῦλος, «ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι τοῖς δούλοις τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ»[1]. Ἂν δὲν ἀποδειχθεῖ πιστὸς καὶ φρόνιμος, ὁ Κύριος θὰ τοῦ ζητήσει εὐθύνες «ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει»[2].

Τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα δὲν εἶναι ἐξουσία, ἀλλὰ διακονία, καλύτερα θὰ λέγαμε ἐξουσία εἰς τὸ διακονεῖν καὶ φανέρωση

σιακὸ ἐνδεχομένως περιτύλιγμα καὶ ἐξόχως ἐκρηκτικὸ περιεχόμενο; Μήπως ἀναπόδραστα κινδυνεύω νὰ χαρακτηρισθῶ ρίψασπις;

Πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ ἐλάχιστος ἐγώ, μὲ ὅσες βιολογικές, διανοητικές, καὶ ψυχικὲς δυνάμεις κι ἂν διαθέτω, νὰ κατασταθῶ ἱκανὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς οἰακοστρόφος μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, εὐαίσθητης καὶ ἰδιαίτερης μέσα στὴν θρακικὴ ἐπικράτεια, ἔτσι, ὅπως ἡ Κεφαλὴ τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μὲ προσδιορίζει μὲ τὸ δικό Του σταυρικὸ ὑπόδειγμα;

Πῶς θὰ συναρμοσθῶ στὴν ἱερὴ ἁλυσίδα τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους ἕως σήμερα βρίσκονται σὲ κοινωνία ἑνότητας καὶ ἀληθείας μὲ τὴν ὄντως ἑνοποιὸ Πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς;

Ὅμως, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ εὑρεθὶς Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν προσευχή Του μὲ τό: «πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σὺ» καὶ παραδίδεται στὴν ὁλοκλήρωση τοῦ σχεδίου τῆς Θείας Οἰκονομίας.

«Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου». «Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα Σου Κύριε».

Συνεπῶς, ὀφείλω νὰ ὑποταγῶ στὴν θεία κλήση γιὰ θυσιαστικὴ διακονία. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ὀφείλει κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀνταποκρίνεται στὴ φωνὴ τοῦ Λόγου. Ἱκετεύω, λοιπόν, τὸν «ἐξ ἄκρας ἀγάπης», «δι' ἡμᾶς παθόντα,

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ & ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ • ΕΤΟΣ Α΄ • ΤΕΥΧΟΣ 1ο • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

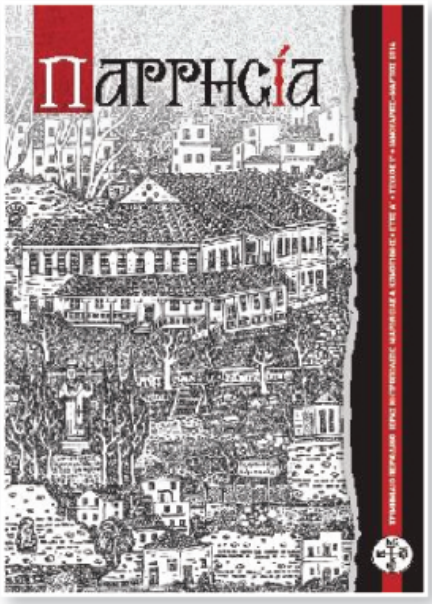

Περιεχόμενα

1.
Ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας
καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων

3.
Χειροτονητήριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος

14.
Ἐπιβατήριος λόγος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ. Παντελεήμονος

Περιοδικόν

Παρρησία

Τριμηνιαία Ἔκδοσις
Οἰκοδομῆς καί Ἐνημερώσεως

Ἰανουάριος–Μάρτιος
ΕΤΟΣ Α΄ - ΤΕΥΧΟΣ 1ο

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
κ.κ. Παντελεήμων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἱερά Μητρόπολις
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
Τηλ. 25310 22642
Fax: 25310 23439

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Ἰατρίδης
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Ἀμπατζίδης
Γεώργιος Χρ. Τσιγάρας

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Χαρίλαος Μιχαλόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Γιάννης Μενεσίδης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΕΘΥΝΣΗ
Περιοδικὸν Παρρησία
Ἱερά Μητρόπολις
Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς
Τ.Θ. 306, Τ.Κ. 69100 Κομοτηνή

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφεῖον «Ἐπικοινωνία Α.Ε.»
Ἐναντι Πανεπιστημιουπόλεως
691 00 Κομοτηνή
Τηλ. 25310 81512, Fax: 25310 26027
E-mail: epikoinonia.ae@gmail.com

Ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων

Ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασή της τὴν 21η Φεβρουαρίου 2013 ἐξέλεξε ὡς νέο Μητροπολίτη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς τὸν Ἀρχιμανδρίτη π. Παντελεήμονα Μουτάφη, Πρωτοσύγκελλο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Μουτάφης, γεννήθηκε στὴν Καβάλα, φοίτησε στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο Καβάλας καὶ στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν. Ἐν συνεχείᾳ σπούδασε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀπ' ὅπου ἀποφοίτησε τὸ 1994. Μετὰ τὴν στρατιωτική του θητεία στὴν Θράκη χειροτονήθηκε ὑπ' ἐμοῦ Διάκονος (8 Σεπτεμβρίου 1996) καὶ Πρεσβύτερος (29 Σεπτεμβρίου 1996).

Προχειρίσθηκε Ἀρχιμανδρίτης καὶ διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τοποθετήθηκε Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ξάνθης, ὅπου κατέβαλλε ἐργώδεις προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακαίνιση καὶ τὸν καλλωπισμό του. Τὸ 2006 ὁλοκλήρωσε τὶς μεταπτυχιακές του σπουδὲς στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε τίτλο εἰδικεύσεως στὴν Δογματικὴ Θεολογία μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἐργασίας: «Οἱ περὶ Εἰκόνων ἀντιλήψεις τοῦ Εὐστρατίου Νικαίας», ἡ ὁποία ἐξεδόθη τὸ 2006.

Κατὰ τὴν δεκαεπταετὴ διακονία του ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐργάσθηκε μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση. Συνεργάσθηκε ἁρμονικὰ μὲ τοὺς κληρικοὺς τῆς Μητροπόλεως, τὶς Ἀρχὲς τῆς Ξάνθης καὶ τὸν πιστὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ. Διετέλεσε μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιωτίσσης Ξάνθης. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν Νεότητα καὶ ἀπὸ τὸ 2000 ἦταν ὑπεύθυνος τῶν Κατασκηνώσεων Ἀρρένων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης. Γιὰ 17 συνεχῆ χρόνια ἐπιμελήθηκε τὴν ἔκδοση τοῦ Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου τῆς Μητροπόλεως Ξάνθης, τὸ ὁποῖο ἀφιερώθηκε σὲ θέματα θεολογικά, κοινωνικά, λαογραφικὰ καὶ ἱστορικά.

Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν τοπικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἱστορία τῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης, συγγράφοντας βιβλία καὶ προσκυνηματικοὺς ὁδηγούς. Συνέγραψε τὸ κεφάλαιο περὶ τῶν Μονῶν τῆς Ξάνθης στὸν συλλογικὸ τόμο «Θρησκευτικὰ Μνημεῖα στὸ Νομὸ Ξάνθης», τὸν ὁποῖο ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ξάνθης σὲ συνεργασία μὲ τὴ Μουφτεία Ξάνθης. Ἀρθρογραφεῖ ἐπὶ δεκαετία στὸν ἔντυπο καὶ περιοδικὸ Τύπο (Περιοδικὰ «Διακονία» καὶ «Ἐφημέριος») μὲ σειρὲς ἄρθρων θεολογικοῦ, ἱστορικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου.

Ὀργάνωσε τὴν Μ.Κ.Ο. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης «ΠΝΟΗ», πραγματοποιώντας πολιτιστικὲς καὶ κοινωνικὲς δράσεις στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Καμεροὺν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν συμμετεῖχε σὲ ραδιοφωνικὲς καὶ τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς σὲ τοπικοὺς καὶ περιφερειακοὺς σταθμοὺς καὶ ἦταν ὑπεύθυνος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης.

Εἶναι ὑποψήφιος διδάκτωρ τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης.

Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα 2004-2006 διετέλεσε μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ κατὰ τὸ χειμερινὸ ἑξάμηνο 2007-2008 δίδαξε Ποιμαντικὴ καὶ Λειτουργικὴ στὸ Ἐκκλησιαστικὸ ΙΕΚ Ξάνθης.

Μὲ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του καὶ τὴν ἐνθρόνισή του ὡς Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς ἀναλαμβάνει νέα καθήκοντα καὶ ὑψηλὲς ποιμαντικὲς εὐθῦνες σὲ μία σημαντικὴ θρακικὴ μητρόπολη μὲ μακραίωνη ἱστορία, πολλὰ μνημεῖα ἀπὸ τὴν παλαιοχριστιανική, βυζαντινὴ καὶ μεταβυζαντινὴ περίοδο καὶ πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο στὴν Ἐκκλησία λαό.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴ χειροτονία καὶ τὴν ἐνθρόνισή του, εὔχομαι ὁ Ἀρχιποίμην Κύριος νὰ ἐνισχύει τὸν νέο Μητροπολίτη Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμονα στὸ ποιμαντικό του ἔργο ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῆς Θράκης καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς κληρωθείσης εἰς αὐτὸν Θεοσώστου Ἐπαρχίας.

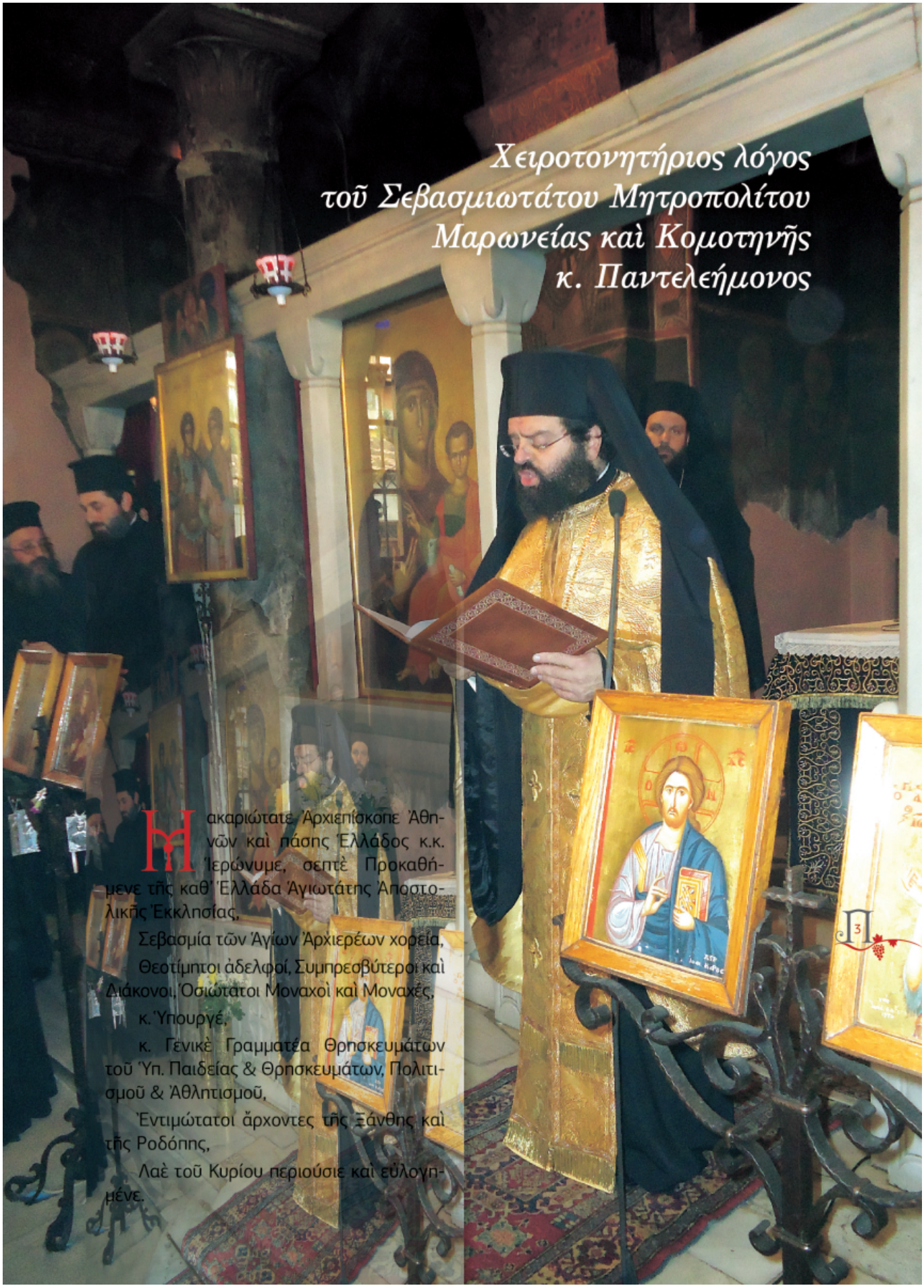

Χειροτονητήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονος

Ἡ ακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε, σεπτὲ Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἁγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,

Σεβασμία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων χορεία,

Θεοτίμητοι ἀδελφοί, Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές,

κ. Ὑπουργέ,

κ. Γενικὲ Γραμματέα Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπ. Παιδείας & Θρησκευμάτων, Πολιτισμοῦ & Ἀθλητισμοῦ,

Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τῆς Ξάνθης καὶ τῆς Ροδόπης,

Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ εὐλογημένε.

Ὅσο ἔντονη εἶναι ἡ ψυχική μου διάθεση, νὰ υἱοθετήσω τὸν λόγο τοῦ ἀνυπέρβλητου τῆς Ἐκκλησίας μας Πατρὸς καὶ Διδασκάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ μὲ τελωνικὴ συντριβὴ καρδίας, διὰ τοῦ «σιγῇ τιμάσθω τὸ μυστήριον», νὰ παραδώσω τὸν ἑαυτό μου στὴν πανσθενουργὸ Χάρη τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύονται καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται», ἐξίσου ἔντονη εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω ψελλίζοντας τοὺς λόγους τοῦ μεγαλοφωνοτάτου τῶν προφητῶν Ἡσαΐου: «ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμμένες καὶ γόνατα παραλελυμένα».

Νὰ ἐκζητήσω θεία ἐνίσχυση, προκειμένου νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τὶς τελευταῖες προσωπικές μου σκέψεις, προτοῦ Ἐκείνη μοῦ ἐμπιστευθεῖ, διὰ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, τὴν μέριμνα τῆς κατὰ Θεὸν ἀναστροφῆς τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς.

Ἀνακαλῶ τοὺς προσευχητικοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος τῆς ψυχῆς μου, Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν «πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων» κῆπο: «Πάτερ, εἰ δυνατὸν ἀπελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» καὶ προβληματίζομαι ἀνθρωπίνως:

Μέσα σὲ συνθῆκες πολυώδυνης καὶ πολυποίκιλης δοκιμασίας, ποὺ βιώνουμε ὡς Γένος καὶ ὡς Ἔθνος, θὰ μοῦ δικαιολογεῖτο ἡ ἀπόσειση ἑνὸς ἱεροῦ φορτίου μὲ ἐντυπω-

Παρηγία

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ & ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ • ΕΤΟΣ Α΄ • ΤΕΥΧΟΣ 1ο • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ–ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

γέλλει τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὸν ἀντιδιαστέλλει ἀπὸ τὸν ἄλλον, δηλαδὴ ἐκεῖνον, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον, τὰ ὄντα κατανοοῦνται καθαυτά, ἀτομικά, σὲ σχέση μὲ τὸν κτιστὸ ἑαυτό τους. Καλεῖται διαρκῶς νὰ διακρίνει τὸν ἕνα τρόπο ζωῆς ποὺ ὁ Θεὸς πρότεινε, ἀπὸ τὸν ἄλλο, ποὺ ὁ μισόκαλος εἰσηγήθηκε.

Τὰ πρόσωπα, λοιπόν, στὴν Ἐκκλησία ἀλληλοπροσδιορίζονται, ἀλληλοεξαρτῶνται. «Ἕνας χριστιανὸς ἴσον κανένας χριστιανός». Αὐτὰ ἔχει ὑπόψη του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γράφει γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν σχέση ποὺ ἔχουν τὰ μέλη μεταξύ τους. Τὰ πρόσωπα εἶναι ἀλληλέγγυα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν διδασκαλία προέκυψε ἡ κοινοκτημοσύνη τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ ὀνομάσουμε ἀργότερα κοινοβιακὸ πνεῦμα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀντίληψη προέκυψε ἡ ἀγάπη ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πίστη πηγάζει ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοβία στὴν διαφορετικότητα.

Δὲν ὑπάρχει στὴν Ἐκκλησία, τίποτα τὸ ἀτομικό. Ὁ ἀτομισμὸς εἶναι ξένος πρὸς τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα συνδέονται μὲ κάποιον ἢ μὲ κάτι, στὸ ὁποῖο παραπέμπουν καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτῶνται.

Ἐὰν ὅλοι κατανοήσουμε καὶ συναισθανθοῦμε τὸ πόσο σημαντικὴ καὶ ἀπαραίτητη εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ ζήσουμε, τότε ὁ κόσμος ἀλλάζει. Ἂν πιστέψουμε, ἂν δεχτοῦμε ὅτι ὁ ἄλλος δὲν εἶναι ἡ κόλασή μου, ἀλλὰ ἡ εὐλογία στὴν ζωή μου, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἂν ὁ ἄλλος εἶναι εὐλογία, τότε δὲν θὰ μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος, ὅταν ὁ διπλανός μου ὑποφέρει, πονάει, διψάει, πεινάει. Θὰ ἰσχύει τότε ὁ Παύλειος λόγος: «τὶς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τὶς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ πάψω νὰ εἶμαι ἀδιάφορος γιὰ τὸν συνάνθρωπο, θὰ προκύψουν αὐθόρμητα κινήσεις καὶ ἔργα ἀγάπης καὶ εὐεργεσίας.

Ὅταν λοιπὸν συγκεντρωνόμαστε σὲ

αὐτοὺς τοὺς Πατέρες καὶ χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ ἑρμηνεύσει τὸ πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας καὶ συνάμα τρεῖς: Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα. Τὸ πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, χωρὶς ἡ θεότητα νὰ συγχέεται μὲ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐντούτοις νὰ εἶναι οἱ δύο αὐτὲς φύσεις σὲ κοινωνία καί σὲ σχέση.

Ὁ Χριστὸς διαρκῶς παραπέμπει στὸν Θεὸ Πατέρα, τὰ πάντα ποιεῖ στὸ ὄνομά Του. Ὁ Χριστός, λοιπόν, μᾶς ἀποκαλύπτει ἕνα ἄλλο τρόπο ὑπάρξεως, ἄγνωστο μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή, μὲ βάση τὸν ὁποῖο τὰ ὄντα, τὰ πράγματα, τὰ ἀξιώματα στὴν Ἐκκλησία κατανοοῦνται σὲ συνάρτηση.

Οὐσιαστικά, οἱ Πατέρες στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἑρμήνευσαν τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς ἑνότητας καὶ τῆς ἰδιαιτερότητας. Τὸ πῶς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ καὶ νὰ παραμένει μοναδικὸς καὶ μοναξιὰ νὰ μὴ νιώθει. Ὁ Δυτικὸς πολιτισμὸς προσπαθεῖ νὰ λύσει αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, μάταια ὅμως μέχρι σήμερα. Στὸν Μεσαίωνα ἀποθεώθηκε τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἀναγέννηση καὶ τὸν Διαφωτισμὸ ὅ,τι δὲν εἶναι ἀποδείξιμο εἶναι ἀνύπαρκτο. Ἔτσι θὰ φθάσουμε στὴν ἀθεΐα τῶν νεώτερων χρόνων, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδειχθεῖ, δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Ἐπίσκοπος, λοιπόν, μὲ βάση τὰ παραπάνω, ὄντας «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ», δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτὴ τὴν σχέση. Ὅλη ἡ δυναμικὴ τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος πηγάζει καὶ προέρχεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν μυστηριακὴ σχέση τοῦ ἐπισκόπου μὲ τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ «στάμπα», καὶ ὅπως λέμε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν ἱστορία καὶ μάλιστα ὄχι μόνο τοῦ Ἀναστάντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἤδη Ἐρχομένου, ἂν καὶ ὄχι ἀκόμα, Χριστοῦ.

Ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται διαρκῶς νὰ παραπέμπει, νὰ ὑπαινίσσεται, νὰ δίδει μαρτυρία γιὰ τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Χριστοῦ μὲ βάση τὸν ὁποῖο κάθε ὂν ὑπάρχει καὶ ζεῖ μόνο, ὅταν σχετίζεται καὶ συνδέεται μὲ ἕνα ἄλλο. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς προσδιορίζεται πρωταρχικὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐνανθρώπισή Του δὲν νοεῖται πλέον καὶ χωρὶς τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔτσι καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐνῶ λαμβάνει ταυτότητα ἀπὸ τὸν Χριστό, τὸν ὁποῖο καὶ εἰκονίζει, ἐντούτοις εἶναι ἀδιανόητο νὰ νοηθεῖ χωρὶς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ χωρὶς τὸν πιστὸ λαό. Ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ μεταφέρει στὸν λαὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁρίσθηκε χιλιάδες χρόνια πρίν, ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, ὅταν εἶπε στοὺς Πρωτοπλάστους, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος εἶναι νὰ μὴν στραφεῖ ποτὲ μέσα του, νὰ μὴν στηριχθεῖ στὶς κτιστές του δυνάμεις ἢ σὲ ἄλλα κτίσματα, ἀλλὰ πρωταρχικὰ στὸν ἴδιο τὸν Θεό.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν περίπτωση ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία κάποιος ἀληθεύει μόνο ὅταν βρίσκεται σὲ μόνιμη ἀναφορὰ καὶ σχέση μὲ τὸν Θεό, ἐνῶ τὸ δένδρο τῆς «γνώσης καλοῦ καὶ κακοῦ» ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐγχείρημα νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος θεός, ἀπὸ μόνος του, μὲ βάση τὶς ἀνθρώπινες, τὶς ἀτομικές του δυνάμεις. Αὐτὸς εἶναι ὁ πυρήνας τοῦ ἀτομισμοῦ. Καὶ ὁ ἀτομισμὸς εἶναι τὸ περιεχόμενο τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἐπισκόπου περιγράφεται μὲ σαφήνεια καὶ στὴν κλήση τοῦ Ἀβραάμ. Ὅπως ὁ Θεὸς κάλεσε τὸν Ἀβραὰμ νὰ μὴν ἀντλήσει ταυτότητα, νὰ μὴν ἀπολυτοποιήσει τὴ γῆ, τὴν συγγένεια καὶ τὴν φυλή, ἀλλὰ νὰ κινεῖται, νὰ εἶναι προσανατολισμένος πρὸς τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἔτσι καὶ ὁ ἐπίσκοπος ὡς εἰκόνα Θεοῦ ἔχει αὐτὴ τὴν εὐθύνη νὰ καλεῖ τὸν λαό, ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἐμπιστεύθηκε, νὰ μένει μακριὰ ἀπὸ τέτοιες ἀπολυτοποιήσεις καὶ κατὰ ἕνα μυστηριακὸ τρόπο, ὅταν αὐτὸ συμβαίνει, δηλαδὴ ὁ λαὸς νὰ ὑπακούει καὶ νὰ μὴν προσκολλᾶται στὰ κτιστά, ὅπως ὁ Ἀβραάμ, τότε ὁ Θεὸς χαρίζει στοὺς πιστοὺς πολλαπλάσια.

Καλεῖται νὰ προβάλλει καὶ νὰ ἀναγ-

κάθε Θεία Λειτουργία, συναζόμαστε γιὰ νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστη μας στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸν σύνδεσμο τῆς μεταξύ μας ἀγάπης. Στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο, τὴν ἀδαπάνητη θεία Τράπεζα, δὲν συναντᾶμε ἁπλῶς τὸν Χριστό, καί ἐν Χριστῷ τόν πλησίον, ἀλλὰ γινόμαστε σύσσωμοι καὶ σύναιμοι. Ἐν Χριστῷ μᾶς γνωρίζει ὁ Πατὴρ καὶ γινόμαστε μέτοχοι στοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ εἶναι «ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστότης, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστη, ἡ πραότης, ἡ ἐγκράτεια».

Γινόμαστε μέτοχοι στὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο τρόπο, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, πρέπει νὰ μεταφέρουμε μέσα στὴν κοινωνία ἁπλὰ καὶ ἀθόρυβα. Ἂν ἐφαρμόσουμε αὐτὴ τὴν ἀρχή, δηλαδὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει, ὡς κάτι τὸ ἐντελῶς ἀνεξάρτητο καὶ αὐθύπαρκτο, οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις ἀποκτοῦν ἄλλο νόημα.

Νὰ γιὰ ποιὸ λόγο πρωταρχικὰ εἶμαι ἐδῶ, γιὰ ποιὸ λόγο μὲ ἀπέστειλε ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπενθυμίζω καὶ νὰ εἰκονίζω αὐτὸν τὸν νέο τρόπο ὑπάρξεως τόν ὁποῖο ἐδῶ καὶ εἴκοσι αἰῶνες ὁ Χριστὸς μᾶς παρέδωσε. Τὸν τρόπο ὑπάρξεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου ἀσήμαντη, ἀρκεῖ νὰ σκεφτεῖτε ὅτι ὁ ἀτομισμὸς ἔχει διαβρώσει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ὑπάρξεις μας. Ὁ ἀτομισμὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὁποιας κρίσης ζοῦμε, πνευματικῆς καὶ διαπροσωπικῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ἀτομισμὸς ἐκδηλώνεται κυρίως στὴν οἰκονομικὴ κρίση τῶν ἡμερῶν μας. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ Πατέρες μᾶς λένε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ δώσει αἷμα γιὰ νὰ νικήσει τὸν ἀτομισμὸ καὶ τὴν φιλαυτία ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζουν ὅλα τὰ πάθη. Αὐτό, θὰ ἦταν τὸ πιὸ σπουδαῖο ἔργο, ἂν θὰ μποροῦσα, δηλαδή, νὰ σᾶς ἐμπνεύσω πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀρχιερατείας μου.

Ὁ ἐπίσκοπος, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς διάσωσης τῆς ἰδιαιτερότητας μέσα στὴν ἑνότητα, κυρίως ὡς λειτουργικὸς προεστὼς μιᾶς εὐχαριστιακῆς κοινότητος. Εἶναι τὸ σημεῖο ἑνότητος. Αὐτὸς συνδέει τὴν τοπικότητα καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μὲ αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὴν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀπεστάλην κοντά σας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανερωθεῖ σὲ ἕνα τόπο ἡ Ἐκκλησία ἡ μιὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἡ ἄλλη ἡ σύναξη τοῦ πιστοῦ λαοῦ γύρω ἀπὸ αὐτόν. Γι' αὐτὸ χωρίς τὸν Ἐπίσκοπο δὲν μπορεῖ νὰ συγκροτηθεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Μέλημά μου, λοιπόν, εἶναι νὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἰδεολόγημα μὲ περιορισμένο περιεχόμενο καὶ χρονικότητα. Δὲν ἀκολουθεῖ τόσο προγράμματα, ἀλλὰ καταδεικνύει μία στάση, μία νοοτροπία ζωῆς. Ἡ λέξη μετάνοια, ποὺ τόσο συχνὰ χρησιμοποιοῦμε, αὐτὸ δὲν σημαίνει; Ἡ Ἐκκλησία ἀφαιρεῖ τὰ προσωπεῖα καὶ ἐξαγιάζει τὰ ἄτομα. Δημιουργεῖ ἦθος καί ὄχι ἠθική. Τὸ ἦθος της ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἔμπρακτη καὶ λειτουργικὴ βίωση τοῦ δόγματος. Ἡ Ἐκκλησία παράγει ἀληθινὸ πολιτισμό. Εἶναι «ἐν τῷ κόσμω», χωρὶς νὰ υἱοθετεῖ τὰ σχήματα τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ συσχηματίζεται, διαφορετικὰ δὲν θὰ μπορέσει νὰ μεταμορφώσει τὸν κόσμο «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀναγγείλει πειστικὰ τὴν ἀναίρεση τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὅταν ἀναφερόμαστε στὴν Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀντιμετωπίζουμε κοινωνιολογικὰ καὶ κοσμικά. Ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἀπὸ ἕναν Τάφο. Τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καμιὰ στρατιωτικὴ φρουρὰ δὲν κατόρθωσε νὰ ἐμποδίσει. Ἐκεῖ ποὺ ὅλα φαίνονται τακτοποιημένα, προβάλλει ὁ ἀναστημένος Χριστός. Αὐτὸ ἔχει διατυπώσει μὲ ἕνα μοναδικὸ τρόπο ἕνας σπουδαῖος σύγχρονος Θεολόγος, ὅταν σημειώνει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀλλάζει τὸν κόσμο τόσο μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ ποὺ εἶναι». Δηλαδὴ μὲ τὸν Χριστό, γιατὶ τὸ «εἶναι» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι καλοῦμαι νὰ ἐργασθῶ γιὰ τὴν εὐλογημένη ἑνότητα. Ἑνότητα πίστεως καὶ ἀγάπης, ἡ ὁποία σημαίνεται κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀδιάρρηκτη σχέση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησία, ἀναπόσπαστο πνευματικὸ τέκνο τῆς ὁποίας ὑπάρχει.

Ἐφ' ὅσον προσδιοριζόμαστε, ἀδελφοί μου, ὑπαρκτικὰ ἀπὸ τὴν Μητέρα καὶ Τροφὸ τοῦ Γένους, τὸ Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο: «γευόμαστε οὐσία ἀτιμήτων...», στεκόμαστε ὄρθιοι, ὅπως τὸ θέλει ὁ ὕμνος, «γιὰ νὰ φθάσουμε τὴν ἀσύλληπτη χαρά... νὰ τὸ προνόμιό μας...», ὅπως γράφει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέργης κ. Εὐάγγελος. Καταυγαζόμαστε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς αἴγλης του, ἀλλὰ ζοῦμε τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς χαρὲς τῆς πρώτης κατὰ τὴν τάξη καὶ τὴν διακονία Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συμπορευόμαστε ὡς ἄλλοι Κυρηναῖοι στὸν δύσβατο δόλιχό Της.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν εὐχαριστιακή μας ἀναφορὰ συναντᾶμε μυστηριακὰ τὸν σεμνό, συνετὸ καὶ δεξιοτέχνη πηδαλιοῦχο τῆς νοητῆς ὁλκάδος τοῦ Φαναρίου, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, ἀνταποκρινόμαστε οὐσιαστικὰ στὴν ἐντολὴ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν».

Ἐφ' ὅσον, ἐπίσης, διατηροῦμε μὲ ἀταλάντευτη εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ πρὸς τὴν κανονικότητα τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Πράξη τοῦ 1928 «περὶ ἀναθέσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος», ἀναγνωρίζοντας κατὰ τὴν διοίκηση αὐτῶν ὡς ἀνώτατη ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν τιμὴ καὶ εὐθύνη τῆς Προεδρείας αὐτῆς, νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, τοῦ «ἁπλοῦ

τὸν τρόπον καὶ πολυειδοῦς τὴν κυβέρνησιν», συνδιακονοῦμε ἀγαπητικὰ στὸ μυστήριο τῆς ἑνότητος μεταξὺ θυγατρὸς Ἐκκλησίας μὲ τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ τελικῶς μὲ Αὐτὸν τὸν Δομήτορα καὶ τὴν Κεφαλή Της, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο προσδιορίζεται μέσα στὴν λειτουργική του ζωή, ὑπηρετεῖ γνήσια τὴν ἔννοια τῆς συνοδικότητας σὲ ὅλα της τὰ ἐπίπεδα: στὴν ἐνορία, στὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό, στὴν Ἐπισκοπὴ καὶ τὸ Συνοδικὸ Σῶμα. Αὐτὴ ἡ ὑγιὴς συνοδικότητα, μᾶς ὁδηγεῖ τελικῶς νὰ καταναοῦμε «ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων».

Καὶ σὲ αὐτὰ τὰ καλὰ ἔργα, τοὺς καρποὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, μέτοχοι καθίστανται δυνητικὰ ὅλα τὰ πρόσωπα, Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, οἱ δύο πνεύμονες τῆς θρακικῆς κοινωνίας μας, γιὰ τὴν ὁποία καυχώμαστε καὶ χάριν τῆς ὁποίας διακρινόμαστε μέσα στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καί ὄχι μόνον. Ἐπιφανεῖς καὶ μή, γέροντες καὶ νέοι, ἀσθενεῖς καὶ δυνατοί, οἰκογενειάρχες καὶ μοναχικοί, πεπαιδευμένοι καὶ ἀγράμματοι, καλοπροαίρετοι καὶ ἐπιφυλακτικοί, ἀγαθοὶ καὶ ἁμαρτωλοί. Κυρίως ἁμαρτωλοί.

Ὅταν λειτουργοῦμε μέ ἐκκλησιαστικὸ πνεῦμα, ὅταν μᾶς συνέχει ὁ Παύλειος λόγος, ὅτι «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν», τότε ὁ Θεὸς μᾶς εὐλογεῖ καί ὁ ὅμορφος τόπος μας θὰ προοδεύει καὶ τὴν πρόοδο αὐτὴ θὰ τὴν γεύονται ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ κατοικοί του.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συναισθημάτων καὶ εἰκόνων, ποὺ πλημμύριζαν τὴν καρδιά μου, εὐχαρίστησα διὰ μακρῶν –τὸ γνωρίζω– ὅλους, ὅσοι ἀπετέλεσαν σταθμοὺς τῆς ζωῆς μου: Τοὺς φυσικούς μου γονεῖς, ἀδελφό, συγγενεῖς καὶ φίλους, τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ποὺ συνεργάστηκα μέχρι σήμερα, τὸν Γέροντά μου, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ξάνθης κ. Παντελεήμονα, τὴν τετιμημένη καὶ πολυσέβαστη Μακαριότητά Σας, καὶ στὸ πρόσωπό Σας σύμπασα τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Παναγιώτατο Δεσπότη τῆς Πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου.

Τούτη τὴν ὥρα ἐπιτρέψτε μου νὰ ζητήσω κυρίως τὶς εὐχὲς ὅλων σας, καθὼς καὶ τὶς εὐχὲς τῶν ἀειμνήστων προκατόχων μου ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος γιὰ τριάντα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια διαποίμανε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὶς ἔχω ὡς ἐφόδιο πολύτιμο στὴν νέα μου διακονία.

Τέλος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἀνῆλθα σὲ τούτη τὴν Καθέδρα μὲ αἴσθηση δέους καὶ θα προσπαθῶ νὰ θυμᾶμαι πάντοτε τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ποὺ μᾶς τὰ ἐπικαιροποίησε ὁ Μακαριώτατος κατὰ τὴν ἐθρόνισή του στὴν Καθέδρα τῶν Ἀθηνῶν ἀναφορικὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ ἀνέρχομαι σ' αὐτήν, δηλαδή, ὡς «ὁ θρόνος τοῦτος νὰ εἶναι ὁ τάφος μου».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, εὐχηθεῖτε σὲ αὐτὴ τὴν νέα ἀποστολὴ νὰ διακριθῶ ἐν Κυρίῳ, νὰ διακριθῶ ὡς πατέρας σας φιλόστοργος καὶ «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης», τελικῶς νὰ ἀπολάβουμε ὅλοι μαζί, ποιμένας καὶ ποιμενόμενοι, πατέρας καὶ τέκνα, «τὸν καλὸν καὶ ἄφθαρτον τῆς νίκης στέφανον τῆς ἐπουρανίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν».

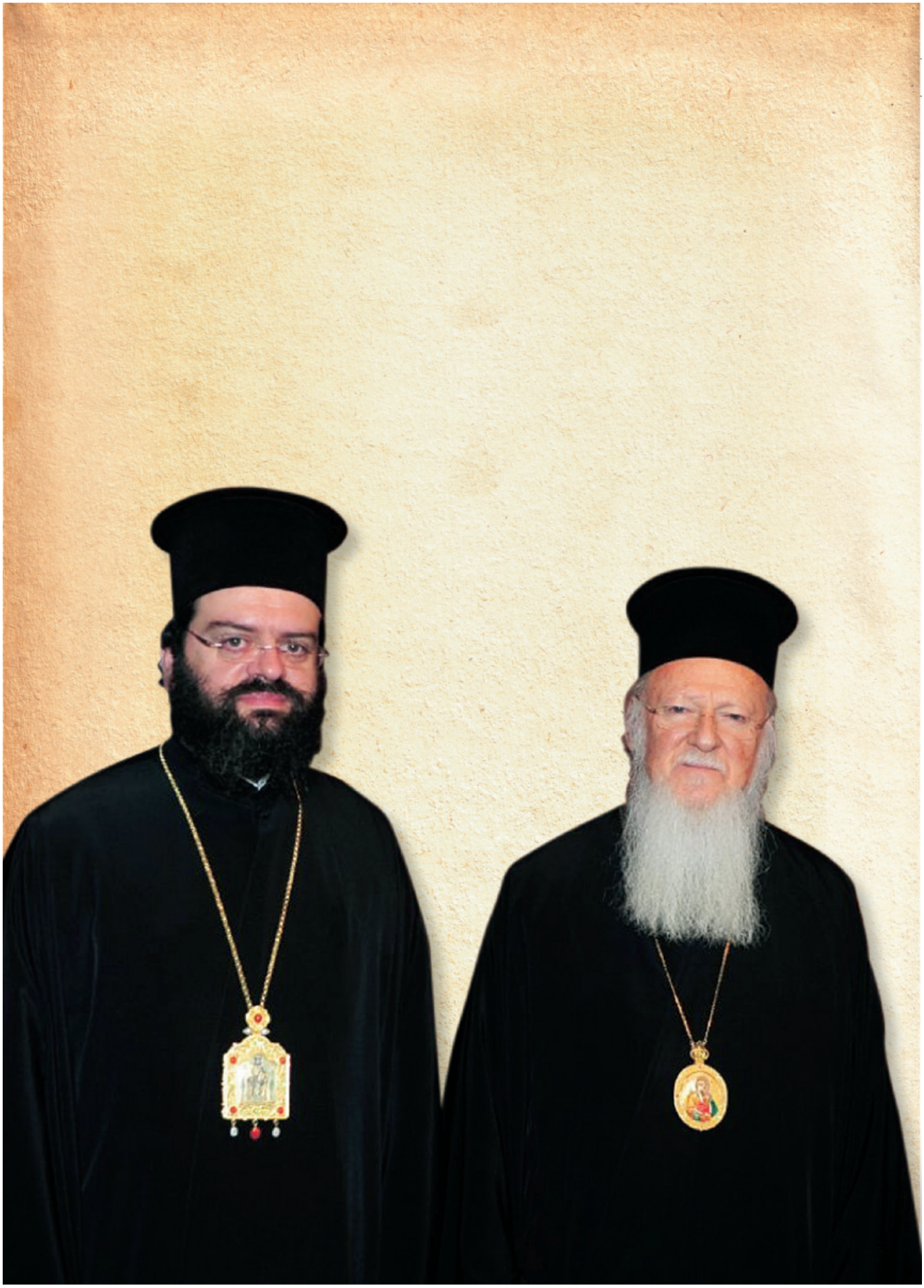

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
PORT PAYÉ
ΚΟΜΟΤΗΝΗ
Αρ. Αδ.
ΕΛΛΑΣ-HELLAS
ΕΛΤΑ Hellenic Post